

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. K. N.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2020, č. j. CPR-35403-6/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 2. 2020, č. j. CPR-35403-6/ČJ-2019-930310-V244, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 8. 2019, č. j. KRPU-111843-36/ČJ-2019-040022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

členských států Evropské unie, na šest měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a stanovil mu dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítal nezákonnost, resp. nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v rozpornosti jeho výroků. Žalobce upozorňoval na skutečnost, že mu byla prvoinstančním rozhodnutím stanovena doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl vázán na okamžik, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, ačkoli mu bylo uloženo správní vyhoštění právě z důvodu, že na území České republiky pobývá bez oprávnění. Podle žalobce tak správní orgán prvního stupně navázal počátek běhu doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na skutečnost, která nastala dříve, než bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, což by znamenalo, že by tak žalobce již v době vydání prvoinstančního rozhodnutí mařil jeho výkon.
3. Podle žalobce není ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přesně definováno, jakého pochybení, které zakládá důvod pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, se dopustil (pobyt bez víza, či bez platného oprávnění k pobytu). Výroková část prvoinstančního rozhodnutí tak není dostatečně konkretizována, což činí toto rozhodnutí, jakož i na ně navazující napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
4. Žalobce byl dále přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Forma uloženého opatření a délka správního vyhoštění byly vyměřeny neadekvátně okolnostem případu a podle žalobce odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, především zásadám proporcionality a právní jistoty. Žalobce připomněl, že se správními orgány po celou dobu správního řízení spolupracoval a učinil vše, co bylo v jeho silách, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky. S ohledem na délku žalobcova pobytu na území České republiky, délku vlastního nelegálního pobytu a okolnosti, které žalobce do současné situace přivedly, měly podle něj správní orgány přistoupit k jinému řešení nastalé situace a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, nikoli správní vyhoštění, které cizince stigmatizuje. Nepřiměřeně se žalobci jevilo rozhodnutí o správním vyhoštění rovněž z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce správní orgány nedostatečně posoudily všechny okolnosti případu, nezohlednily všechna jeho specifika, dostatečně nehájily žalobcovy oprávněné zájmy, čímž porušily § 2 odst. 3 a 4 a § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nedostatečně zjistily skutkový stav. Podotkl, že přítomnost rodinných příslušníků na území domovského státu není důvodem pro odmítnutí nepřiměřenosti správního vyhoštění, když žalobce mohl v důsledku pobytu v České republice živit svou rodinu v domovské vlasti. Správní orgány podle žalobce rovněž nezkoumaly jeho zázemí na území České republiky. Žalobce považoval v tomto ohledu napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Za nepřezkoumatelně odůvodněnou označil žalobce také délku správního vyhoštění stanovenou správním orgánem prvního stupně. Dané pochybení poté podle žalobce nenapravila v napadeném rozhodnutí ani žalovaná, která pouze konstatovala, že „... s přihlédnutím k veškerým okolnostem daného případu tato doba představuje adekvátní opatření ...“. Vzhledem k tomu žalobce považoval i její rozhodnutí za v tomto směru nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť jsou založena na nezákonném stanovisku Ministerstva vnitra, které překročilo své oprávnění, když se při vydání závazného stanoviska vyjádřilo k otázce možného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Zároveň žalobce poukazoval na skutečnost, že nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra namítal již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž žalovaná se s touto námitkou nijak nevypořádala, což zakládá nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí.
7. Závěrem žalobce konstatoval, že lhůta třiceti dnů určená správními orgány k jeho vycestování z území členských států není dostatečně dlouhá, neboť v ní není prakticky možné obstarat letenky a uspořádat veškeré své záležitosti nejen na území České republiky, ale i svého domovského státu. Navíc ani její stanovení není dostatečně odůvodněno a napadené rozhodnutí je i v tomto směru podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dodal, že opatření letenky na poslední chvíli představuje zvýšené náklady, které si žalobce jako osoba bez zaměstnání nemůže dovolit.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se podle ní podrobně a přezkoumatelně vypořádalo i s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Dodala, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dne 17. 6. 2019 dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pracoviště v Ústí nad Labem, přičemž bylo zjištěno, že nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu a že se na území zdržuje neoprávněně. Z lustrace v cizineckém informačním systému vyplynulo, že žalobce měl v minulosti povolen dlouhodobý pobyt na území za účelem podnikání – OSVČ, a to od 17. 10. 2016 do 16. 10. 2018. Dne 3. 10. 2018 si podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, nicméně tato žádost byla zamítnuta z důvodu závažné překážky bránící jeho pobytu na území České republiky spočívající ve výkonu nelegální práce. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a následně žalobě Krajský Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 4. 6. 2019 nepřiznal odkladný účinek; toto usnesení nabylo právní moci dne 6. 6. 2019.

12. Dne 18. 6. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 téhož zákona.
13. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž uvedl, že je vietnamské národnosti, ženatý a má dvě děti, které žijí s jeho manželkou ve Vietnamu. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 2008 za účelem podnikání. Od té doby byl dvakrát ve Vietnamu, a to v roce 2013 a 2016 navštívit svou rodinu. Jinak pobýval v České republice nepřetržitě. Po celou dobu svého pobytu na území České republiky se žalobce stýkal pouze s Vietnamci. Česky se mluvit nenaučil. Sdělil, že rodinu má ve Vietnamu a že jeho návrat do vlasti bude pro něj mít ekonomické dopady, ale nezpůsobí žádný zásah do jeho rodinného života. Ve Vietnamu má své zázemí a žije tam v bezpečné oblasti, při návratu mu nic nehrozí. V návratu do Vietnamu žalobce brání pouze ekonomické důvody, protože je tam chudoba. Na svůj návrat do vlasti sice nemá finanční prostředky, ale je schopen si půjčit od svých známých. Dodal, že když bude muset, do Vietnamu se vrátí. Dále uvedl, že prodlužování platnosti oprávnění k pobytu na území České republiky si nezařizoval sám. Pomáhal mu s tím jiný Vietnamec, kterému za to platil. Uvedl, že nebyl svým právním zástupcem informován o tom, že jeho žádost o prodloužení pobytu na území České republiky byla zamítnuta. V podstatě se se svým právním zástupcem nikdy nesetkal. Vše zařizoval vietnamský prostředník, který mu sdělil, že není potřeba, aby měl k pobytu na území České republiky vízum.
14. Správní orgán prvního stupně si opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 6. 2019 k možnosti vycestování žalobce do Vietnamu. Ministerstvo vnitra při vydávání závazného stanoviska hodnotilo, zda v případě žalobce existují důvody pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházelo zejména z výpovědi žalobce učiněné v rámci řízení o správním vyhoštění a dále z informací, které shromáždilo v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně z Informace OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 5. 2019, která je rovněž součástí správního spisu. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že vycestování žalobce do země původu je možné, neboť nic nenaznačuje tomu, že v případě návratu do země původu by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
15. Dne 4. 8. 2019 správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí, kterému podal žalobce odvolání. Žalovaná si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádala od Ministerstva vnitra potvrzení či změnu vydaného závazného stanoviska ze dne 27. 6. 2019 včetně podkladů, ze kterých bylo vycházeno. Dne 30. 10. 2019 Ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko potvrzující závěry uvedené ve stanovisku ze dne 27. 6. 2019 o možnosti vycestování žalobce z území. Dne 14. 11. 2019 byl žalobce vyrozuměn o skutečnosti, že spisový materiál byl doplněn o shora uvedené závazné stanovisko a že má možnost se s ním seznámit, a to včetně podkladů pro jeho vydání. Žalobce ovšem této možnosti nevyužil a k seznámení se s novými podklady pro vydání rozhodnutí se nedostavil. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 28. 2. 2020.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se primárně zabýval tvrzenou nicotností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v návaznosti na to i napadeného rozhodnutí. Za nicotnou považoval žalobce tu část výroku prvoinstančního rozhodnutí, jíž byl určen počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území členských států Evropské unie, neboť tato byla stanovena od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce měl za to, že za situace, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění právě z důvodu, že na území pobýval bez oprávnění, není takovéto určení počátku doby zákazu vstupu na území možné a je vnitřně rozporné.

18. Podle § 77 odst. 1 správního řádu platí, že „[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“
19. Z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[s]právním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.“
20. V souvislosti s vymezením počátku doby zákazu vstupu na území soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, publ. pod č. 2586/2012 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, ze kterého plyne, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005 svěřil správním orgánům pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. V usnesení ze dne 30. 7. 2013, č. j. 9 As 131/2011-63, publ. pod č. 2935/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil shora uvedené závěry a uvedl, že správní orgán byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 oprávněn určit počátek doby zákazu vstupu různými způsoby, nikoli však zcela libovolně. V uvedeném období byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Správní orgán byl zároveň podle rozšířeného senátu povinen stanovit tento počátek tak, aby doba zákazu vstupu na území navazovala odpovídajícím způsobem na lhůtu pro vycestování cizince, kterou správní orgán stanoví v rozhodnutí o vyhoštění cizince. Dále zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 6/2013-33, dostupný na www.nssoud.cz, který v návaznosti na zmíněné závěry rozšířeného senátu připustil možnost stanovit počátek doby zákazu vstupu na území od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, neboť se fakticky jedná o obdobnou situaci, jako kdyby byl počátek doby zákazu vstupu stanoven ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že takové stanovení počátku doby zákazu vstupu cizince na území odpovídá účelu institutu správního vyhoštění, přičemž správní orgán byl oprávněn takto počátek doby zákazu vstupu vymezit i v případě, kdy bylo cizinci uloženo správní vyhoštění z důvodu, že pobýval na území bez cestovního dokladu, bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, jako je tomu v nyní projednávané věci.
21. Zdejší soud především upozorňuje na to, že žalobcem napadená část výroku neváže počátek doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na pozbytí platnosti povolení k pobytu, ale na okamžik, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území. Soud zároveň zdůrazňuje, že pobyt cizince na území České republiky nelze považovat za neoprávněný ani ve chvíli, kdy cizinec již žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponuje, jestliže dosud probíhá řízení o jeho správním vyhoštění včetně soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění – odvolání i žaloba ve věci správního vyhoštění mají ze zákona odkladný účinek a případné kasační stížnosti může být odkladný účinek přiznán (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013-45, ze dne 13. 1. 2016, č. j. 1 Azs 207/2015-44, či usnesení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

22. Jak bylo konstatováno ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 6/2013-33, určení počátku doby zákazu vstupu okamžikem, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, je obdobné tomu, jako by byl počátek doby zákazu vstupu stanoven ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. V obou případech totiž zákaz vstupu začne působit v době, kdy cizinec má skutečně povinnost opustit území. Žalobce se nyní nachází v situaci, kdy je rozhodováno o jeho žalobě proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, které je přiznán odkladný účinek ze zákona (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž v současnosti jeho pobyt na území České republiky nelze považovat za neoprávněný. S ohledem na shora uvedené tak v případě žalobce povinnost opustit území nastane až poté, kdy nabude právní moci rozhodnutí o podané žalobě proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění (samozřejmě za předpokladu, že proti němu nebude podána kasační stížnost nebo podané kasační stížnosti nebude přiznán odkladný účinek) a kdy uplyne doba k vycestování určená správním orgánem. Soud tudíž neshledal, že by výrok prvoinstančního rozhodnutí byl nicotný, vnitřně rozporný, neuskutečnitelný či nezákonný, jak namítal žalobce.
23. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány dostatečně neposoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, dostatečně neodůvodnily délku správního vyhoštění, jakož i dobu stanovenou žalobci k vycestování z území, a že se žalovaná vůbec nezabývala odvolací námitkou týkající se nesprávnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
24. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování provedly hodnocení ukládaného opatření, posoudily přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a uvažily, zda rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Rovněž zhodnotily přiměřenost délky správního vyhoštění a doby určené žalobci k vycestování z území členských států Evropské unie. Konkrétně správní orgán prvního stupně svůj právní názor týkající se přiměřenosti rozhodnutí odůvodnil na straně 7 svého rozhodnutí, kde uvedl, že se při svém rozhodování řídil kritérii obsaženými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že pobyt žalobce bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky posoudil jako závažný, neboť je v zájmu všech států Evropské unie, aby se na jejich územích zdržovali pouze ti cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu na jejich území. Intenzitu vazeb žalobce ke své vlasti správní orgán prvního stupně hodnotil jako velkou, neboť tam má celou svou rodinu i zázemí. Na území České republiky naopak žalobce nemá žádné rodinné vazby, navíc se zde stýkal pouze se svými krajany a nenaucil se ani český jazyk. Správní orgán prvního stupně upozornil na to, že žalobce odešel ze své vlasti jen z ekonomických důvodů a ze stejných důvodů se tam nechce vrátit. Jiné obavy ze svého návratu, např. z hlediska své bezpečnosti, žalobce nemá. S ohledem na to se správnímu orgánu prvního stupně nejevil důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie nepřiměřeným z hlediska jím vyvolaného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K délce uloženého opatření poté správní orgán prvního stupně uvedl, že tato doba je poměrně krátká a adekvátní s ohledem na protiprávní jednání žalobce. Při jejím stanovení přihlédl zejména k tomu, že žalobce ve správním řízení plně spolupracoval a nijak ho neztěžoval. Správní orgán zohlednil i jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území České republiky a celkovou dobu pobytu žalobce na území. Následně se správní orgán prvního stupně vyjádřil k době určené k vycestování z území členských států Evropské unie. Konstatoval, že jelikož žalobce vlastní platný cestovní doklad, je ochoten si obstarat finanční prostředky pro návrat do své vlasti a sám uvedl, že pokud se bude Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

muset vrátit do Vietnamu, učiní tak, stanovil správní orgán prvního stupně žalobci dobu k vycestování v délce třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

25. Žalovaná následně úvahy správního orgánu prvního stupně aprobovala. Na námitku týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života reagovala s tím, že posouzení správního orgánu prvního stupně v tomto směru je řádně odůvodněno. Poté poukázala na to, že ačkoli je pravdou, že určitou dobu žalobce pobýval na území České republiky oprávněně, nedošlo v jeho případě k takové integraci, která by znemožňovala jeho návrat do domovského státu. Vzhledem k tomu, že má žalobce ve Vietnamu rodinu a v České republice se pohyboval pouze v rámci vietnamské komunity, lze podle žalované říci, že jeho vazby k jeho domovské zemi jsou intenzivnější než vazby na Českou republiku. Žalovaná v dané souvislosti upozornila i na skutečnost, že pokud jde o ekonomické důvody setrvání žalobce na území, žalobce již není držitelem jakéhokoli pobytového oprávnění, a tudíž by byla jeho případná výdělečná činnost neoprávněného charakteru. Následně se žalovaná vyjádřila i k délce uloženého správního vyhoštění, kterou neshledala nepřiměřenou, neboť délka byla stanovena v samé dolní hranici zákonného rozpětí, což podle žalované odpovídalo okolnostem předmětného řízení, kdy horní hranice byla až tři roky.
26. K námitce zpochybňující vydané závazné stanovisko Ministerstva vnitra žalovaná poté uvedla, že vzhledem k tomu, že není kompetentní hodnotit jeho zákonnost či správnost, požádala v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu Ministerstvo vnitra o potvrzení či změnu závazného stanoviska, včetně zaslání podkladů, ze kterých bylo při jeho vypracování vycházeno. Dne 30. 10. 2019 poté obdržela závazné stanovisko Ministerstva vnitra, kterým bylo napadené závazné stanovisko potvrzeno s konstatováním, že vycestování účastníka řízení je možné. Žalovaná k tomu dále uvedla, že překážky vycestování neposuzuje správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán ve své vlastní působnosti, nýbrž prostřednictvím dotčených orgánů, a tudíž není již ze strany odvolacího správního orgánu namístě se překážkami vycestování dále zabývat. Podle názoru soudu z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99, oba dostupné na www.nssoud.cz), jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v rozhodnutích podrobně zabývaly přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění s přihlédnutím k charakteru a době trvání porušení právních předpisů ze strany žalobce, k jeho rodinným vazbám na území a jeho celkové integraci zde. Řádně a dostatečně odůvodnily i délku správního vyhoštění, jakož i dobu stanovenou žalobci k vycestování z území, přitom přihlédly ke všem okolnostem daného případu. Žalovaná poté dostatečně reagovala na všechny odvolací námitky a své rozhodnutí náležitě odůvodnila. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pokládá zdejší soud za dostatečnou a uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není důvodná.
27. Co se týče poukazu žalobce na nedostatečnou konkretizaci výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která činí jak rozhodnutí prvoinstanční, tak i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými, soud uvádí, že se ani s tímto tvrzením neztotožnil. Žalobci bylo v daném případě uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kteřé obsahuje dva důvody, podle nichž lze rozhodnout o vyhoštění cizince. Je tomu tehdy, pokud cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Je pravdou, že z rozhodnutí o správním vyhoštění musí být jednoznačně znatelné, z jakého konkrétního důvodu má být cizinec vyhoštěn. Jeho protiprávní jednání musí být současně podřazeno pod konkrétní skutkovou podstatu – zde uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Tato konkretizace ovšem nemusí být obsažena v samotném výroku rozhodnutí, ale postačí, je-li obsažena v jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010-67, ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012-38, či ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012-33, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle něhož bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce, a následně v jeho odůvodnění je náležitě popsán charakter protiprávního jednání, kterého se dopustil. Je v něm jasně a srozumitelně konstatováno, že žalobce na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu od 7. 6. 2019 do 17. 6. 2019. Byť má realizace správního vyhoštění pro cizince represivní a omezující povahu, není namístě na výrok rozhodnutí o správním vyhoštění klást stejné požadavky jako v případě rozhodnutí o přestupku, jiném správním deliktu či trestném činu. Zákaz pobytu spojený se správním vyhoštěním není správněprávní či trestněprávní sankcí, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Asz 94/2005-52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). I z těchto důvodů je zřejmé, že v uvedené věci je výrok rozhodnutí dostatečný a přezkoumatelný a není třeba, aby jeho součástí byla tzv. skutková věta jako v rozhodnutích o přestupku, jak požadoval žalobce.

28. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“
29. Z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
31. Z § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že „*[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Za vážnou újmu se přitom podle odstavce 2 považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložení opatření a o délku správního vyhoštění. Podle žalobce měly správní orgány volit smírné řešení věci, nicméně soud má za to, že v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemůže správní orgán postupovat jinak než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců totiž nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Pro uložení správního vyhoštění není podstatné ani to, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli; podstatným je toliko fakt, že se na území České republiky (potažmo Evropské unie) nacházel bez platného oprávnění k pobytu. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce nemohlo být postiženo jinak, nelze na samotné vyhoštění nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení, nemá-li správní orgán volbu mezi dvěma či více opatřeními (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 131/2019-23, dostupný na www.nssoud.cz). Nadto uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě území České republiky opustí. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

33. Co se týče délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, soud konstatuje, že stanovení této doby je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, byla v daném případě stanovena v délce šesti měsíců, přičemž § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje až tři roky. Její stanovení bylo poté náležitě odůvodněno. Správní orgány výslovně uvedly, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, správní řízení neztěžoval a vypověděl v něm pravdu o svém pobytu. Správní orgány rovněž zohlednily i ekonomické poměry a společenské vazby žalobce na území, jeho protiprávní jednání a dobu, po kterou žil žalobce na území České republiky, ale i to, že se po celou dobu pobytu na území pohyboval pouze ve vietnamské komunitě. Soud je tedy toho názoru, že s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgány přihlížely při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie ke konkrétním okolnostem dané věci, přičemž délku zákazu vstupu na území stanovily v souladu se zákonem, a to při spodní hranici zákonného limitu.
34. Pokud žalobce namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, když nedostatečně posoudil všechny okolnosti řešeného případu, soud konstatuje, že ani s tímto tvrzením se neztotožnil. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem o zamítnutí návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu a lustrace v informačních systémech. Podle soudu správní orgány na základě těchto podkladů zjistily stav věci dostatečně. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil. Ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení. Dále k tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky. Na základě těchto podkladů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení daného případu. Soud je shodně s žalovanou toho názoru, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky poukazovaného ustanovení, neboť pobýval na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky bez pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn, a neměl ani potřebné vízum. To ostatně nezpochybňoval ani sám žalobce. Soud opakovaně uvádí, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránila jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti ovšem soud v případě žalobce nezjistil.

35. Dále soud uvádí, že důvodnou neshledal ani námitku žalobce týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci v souvislosti s přiměřeností dopadů správního vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života. Veškeré okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Azs 90/2015-32, dostupný na www.nssoud.cz). Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. V žalobě žalobce nezmínil žádnou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život a kterou by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu, kromě žalobcem tvrzené existence zázemí žalobce na území České republiky. Soud k tomu dodává, že žalobce v průběhu řízení při prvním výsledku tvrdil, že vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Jeho děti i manželka žijí ve Vietnamu. Uvedl, že návrat do Vietnamu pro něj bude mít ekonomické dopady, ovšem nebude to pro něj žádný zásah do rodinného života, neboť rodinné zázemí má právě ve Vietnamu. Navíc i v České republice se zdržoval převážně ve vietnamské komunitě. Správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zabýval podrobně na straně 7 svého rozhodnutí, kde uvádí, že žalobce nemá žádné ekonomické poměry vázané na Českou republiku, ani žádné společenské či kulturní vazby, jelikož po celou dobu pobytu na území se stýkal pouze se svými krajany, český jazyk se nenaučil a na území České republiky a Evropské unie nemá ani žádné rodinné vazby. Naopak intenzita vazeb k jeho vlasti je velká, neboť tam žalobce má celou svou rodinu, a jedinou překážkou, která žalobci brání v návratu do vlasti, jsou jím tvrzené ekonomické problémy. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je poté založena na tom, že ačkoli žalobce na území České republiky pobývá již po jistou dobu, nedošlo v jeho případě k takové integraci, která by znemožňovala jeho návrat do domovského státu. Co se týče ekonomických dopadů rozhodnutí na žalobce, měla žalovaná za to, že vzhledem k tomu, že žalobce není držitelem žádného pobytového oprávnění, tak by jeho případná výdělečná činnost byla ze své podstaty neoprávněného charakteru. V ostatním se žalovaná plně ztotožnila s posouzením správního orgánu prvního stupně.
36. Nejvyšší správní soud k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění v otázce přiměřenosti v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“ Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění v odůvodnění svých rozhodnutí vyjmenovat veškerá kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců a aplikovat je na projednávaný případ. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. Zdejší soud konstatuje, že v posuzované věci se správní orgány dostatečně zabývaly tím, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce. Vzaly v úvahu povahu protiprávního jednání žalobce a veškeré jim známé okolnosti o jeho životě, jeho sociální a kulturní integraci. Žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně neuváděl žádné závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Naopak uvedl, že v případě nutnosti návratu do země jeho původu nebude nijak zasazeno do jeho rodinného života, neboť celá jeho rodina žije ve Vietnamu. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutno konstatovat, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění jen na dobu šesti měsíců, tedy ve spodní části zákonného rozmezí, jehož horní hranice činí tři roky. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud vyhodnotil uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

37. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které bylo přímým podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je nezákonné, neboť se vyjadřuje k možnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně si v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování cizince možné (§ 179 téhož zákona). Ministerstvo vnitra dne 27. 6. 2019 vydalo závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, ve kterém uvedlo, že v procesu vydání závazného stanoviska hodnotilo, zda v případě žalobce existují důvody pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházelo přitom především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždilo v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Dospělo k závěru, že žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V případě návratu do vlasti žalobci rovněž nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ministerstvo závěrem poukázalo na skutečnost, že žalobce uvedl, že jeho správní vyhoštění bude mít pro něj ekonomický dopad, což není důvod podřaditelný pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém odvolání napadal též vydané závazné stanovisko, žalovaná si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádala potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal, a to včetně podkladů, ze kterých bylo při jeho vydání vycházeno. Dne 30. 10. 2019 žalovaná obdržela závazné stanovisko potvrzující napadené závazné stanovisko ze dne 27. 6. 2019, v němž bylo uvedeno, že i nadále neexistují důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly vycestování žalobce do země jeho původu. Skutečnost, že byla v původním závazném stanovisku řešena též otázka případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nebyla nadřízeným správním orgánem považována za rozpornou s mezinárodními závazky. Naopak nadřízený správní orgán měl za to, že Ministerstvo vnitra postupovalo zcela v souladu s § 179 zákona o pobytu cizinců a nepřekročilo své kompetence. Žalovaná následně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobce zpochybnil vydané závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování, vyžádala si od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal, potvrzení či změnu tohoto závazného stanoviska. Dále odkázala na znění § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že překážky vycestování neposuzuje správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán, nýbrž tyto jsou hodnoceny prostřednictvím dotčených orgánů. Poukázala na to, že vzhledem k tomu, že bylo závazné stanovisko ze dne 27. 6. 2019 potvrzeno závazným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2019, nebylo již z její strany namístě se překážkami dále zabývat.

38. V této souvislosti soud připomíná, že z procesního hlediska je závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu „*pouze*“ úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté téhož zákona, s ohledem na jeho zvláštní postavení a závaznost jeho obsahu pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu je však zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu), především § 68 odst. 3 uvedeného zákona, podle kterého odůvodnění musí obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě závazného stanoviska v neprospěch účastníka řízení, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům závazná stanoviska vydaná v posuzované věci dostála. Dotčený správní orgán, který vydal závazné stanovisko ze dne 27. 6. 2019, řádně zhodnotil, zda neexistují důvody pro shledání nemožnosti vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Tvzeními žalobce o jeho rodinném a soukromém životě, uvedenými v rámci jeho výsledku, se poté zabýval právě s ohledem na hledání důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Závěry závazného stanoviska ze dne 27. 6. 2019 pak byly potvrzeny závazným stanoviskem ze dne 30. 10. 2019. Soud je proto přesvědčen, že závazná stanoviska splňují požadavky, které jsou na jejich kvalitu kladeny rozhodovací praxí. Správní orgány při jejich vydávání nijak nepřekročily své kompetence, a jde tak o způsobilé podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované.
39. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce směřující proti lhůtě poskytnuté mu k vycestování z území. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 3 stanoví dobu k vycestování v rozmezí sedm až šedesát dnů. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Shodně jako u doby zákazu vstupu je určení lhůty k vycestování výsledkem správního uvážení, které podléhá omezenému soudnímu přezkumu. Soud má za to, že odůvodnění stanovené lhůty k vycestování bylo dostatečné. Správní orgány vysvětlily, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a finanční prostředky na vycestování je schopen si obstarat. Soud se ztotožňuje se závěry žalované, že stanovená lhůta byla dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním, a stejně tak odůvodnění stanovené délky považuje za dostatečné. Namítal-li žalobce, že během lhůty k vycestování je třeba vyřídit rovněž další náležitosti spojené s odjezdem, např. uspořádání svých poměrů zde a rovněž v domovském státě, pak je třeba uvést, že neuvedl, jaké konkrétní okolnosti a jaké záležitosti by si měl vyřídit. Sám žalobce tedy toto tvrzení nikterak nekonkretizoval ani nedoložil. K argumentaci žalobce, že si prakticky nemůže dovolit obstarat letenku do Vietnamu, neboť to pro něj znamená zvýšené náklady, soud poukazuje na jeho vlastní shora uvedené tvrzení, že si je schopen obstarat finanční prostředky pro svůj návrat od svých známých. Soud i tento žalobní bod shledal nedůvodným a má za to, že lhůta k vycestování byla stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu.
40. Soud uzavírá, že nezjistil žalobcem tvrzené porušení povinností ze strany žalované ani správního orgánu prvního stupně, ani žádné pochybení při zjišťování skutečného stavu věci či nesoulad napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nebo § 174a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. dubna 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)